

v Praze 1827 (pokusy o překlad učinil také F. Palacký a F. L. Čelakovský), překlad Panny jezerní od W. Scotta od F. L. Čelakovského vydaný v Praze roku 1828, dále soustavné vydávání spisů Washingtona Irvinga v překladech J. Malého, F. Douchy a F. L. Riegra. Dvojnásobné výročí zapomenutého anglického slavisty Johna Bowringa v roce 1997 se může stát aktuálním připomenutím počátků moderní slavistiky v neslovanských zemích.

Helena Mikulová

Profesorka Danuše Kšicová jubiluje

V dubnu letošního roku se dožívá šedesáti pěti let profesorka Ústavu slavistiky Filozofické fakulty naší univerzity profesorka PhDr. Danuše Kšicová, DrSc.

Její vědecká kariéra započala hned po skončení studia českého a ruského jazyka v roce 1956 a od té doby neopustila filozofickou fakultu. Její zájmy se již od doby studijní zaměřovaly na ruskou literaturu. Vzhledem k tomu, že jejím učitelem byl i např. Frank Wollman, není divu, že jeho směřování k širšímu pojetí studia slovanských literatur se odrazilo v metodologickém základu, který se stal při studiu ruské literatury východiskem i pro D. Kšicovou.

Její práce vedla k postupnému získání titulu PhDr., později, v roce 1970 obhájila kandidátskou disertační práci, habilitovala se a v roce 1991 předložila doktorskou disertační práci. Jmenování profesorkou se pak stalo završením její dlouholeté plodné odborné i pedagogické práce zaměřené již od počátků na vrcholná období ruské klasické literatury v 19. století a na přelomu 19. a 20. století. Základní odborný zájem jubilantky se soustředil na problematiku romantismu v ruské literatuře první poloviny 19. století, později se k ní připojila i další vlna oživení romantických tendencí v ruské literatuře přelomu 19. a 20. století, tzv. neoromantismus. Problematiku tohoto období a její odraz v žánru poémy zpracovala ve své monografii *Poéma za romantismu a neoromantismu*, která byla zveřejněna v roce 1983. Genologické problematice byla věnována celá řada odborných statí autorky zveřejňovaných v českých i zahraničních odborných časopisech, ve sbornících z konferencí i symposií. Přínos prof.

Kšicové spočívá v jejím chápání literárního vývoje v širším kontextu - badatelka se snaží v celé řadě svých studií ukázat, jak těsné bylo sepětí mezi literaturou a ostatními druhy umění, především pak mezi literaturou a hudbou a výtvarným umění. Dokladem synkretického pojmání vzniku a fungování artefaktu je např. zájem jubilantky o umění secese, které věnovala celou řadu studií a pokusila se ukázat nejen jejích charakteristické rysy, ale snaží se i nalézat zdroje secese v době předcházejícím jejímu zformování jako samostatného uměleckého směru, a to v evropském a nikoli jen ruském či slovanském kontextu. I pro toto chápání uměleckého vývoje v poměrně širokém kontextu je prof. Kšicová často zvána k přednáškovým pobytům na slavistická pracoviště v zahraničí.

Odborný zájem prof. Kšicové se však neorientuje jen a výlučně na poezii. Stranou nezůstává ani próza (Čechov, Turgeněv) a v neposlední řadě jsou to i česko-ruské literární vztahy a problematika překladů děl ruské literatury do českého jazyka. Právě této problematice jsou věnovány další dvě jubilantčiny obsáhlejší práce - *Ruská poezie v interpretaci F. Táborského* (1979) a *Ruská literatura 19. - počátku 20. století v českých překladech* (1988). Ani to však nevyčerpává aktivity prof. Kšicové úplně - patří sem sestavení antologie *Ruská poezie na rubeži 19 - 20. vv.* (1990) stejně jako podíl na knižních vydáních (Lermontov) či její několikaletá práce ve vědecké radě FF MU.

Za dobu svého pedagogického působení prošlo cykly přednášek a seminářů prof. Kšicové několik set posluchačů. Snažila se jim předávat své široce založené znalosti a vytvářet v nich základní návyky vědecké práce. Mezi studenty jsou známy i její exkurze, ke kterým vždy kromě „pěstování ducha“ patří i tělesný pohyb.

Vyjmenovat vše však nelze. Přejme tedy prof. Kšicové do dalších let hodně zdraví a úspěchů při všem, co si ještě naplánovala.

Josef Dohnal